

PETER MAY

Pokračování série
z ostrova Lewis

ČERNÁ ZÁTOKA

PŘELOŽIL FILIP DRLÍK

Peter May je autor,
kterého chcete následovat
až na konec světa.

THE NEW YORK TIMES

HOST

PETER MAY

ČERNÁ ZÁTOKA

Přeložil Filip Drlík

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Black Loch

Copyright © Peter May, 2024

Translation © Filip Drlík, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3301-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-3302-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3303-9 (MobiPocket)

VÝSLOVNOST

Níže je uvedena orientační výslovnost galských místních názvů, jmen postav a některých galských výrazů, které se v knize objevují.

O převod mezi gaelštinou a češtinou se postarali překladatel knihy Filip Drlík a Petra Johana Poncarová.

MÍSTNÍ NÁZVY

Aird Mhòr

árd vór

Baile na Mara

balə na mara

Bernera Beag

bjárnaraj beg

Bhàcasaigh

vachkasaj

Breacleit

briaklejč

Dùn Èistean

dún éščən

Eilean Beag

elan beg

Eòropaidh

jórəbi

Fuaigh Mòr

fuaj mór

Loch a Tuath

loch a tuə

Loch Ceann Hùlabhaig

loch kjaun húləvajk

Loch Geal

loch gjal

Loch Riosaigh

loch ríasaj

Loch Roag

loch róag

Pabaigh Mòr

pabaj mór

Rubha Robhanais

rua roanyš

Rudha Glas

rua glas

Rudha Linsiadair

rua línšiadər

Tolsta Chaolais

tolsta chúlíš

Tràigh Mhòr

tráj vór

Tràigh Shanndaigh

tráj haundaj

JMÉNA POSTAV

Artair

arštər

Cairistiona

kariščiona

Coinneach

kónjach

Eilidh

eli

Eóghann

jou-in

Fionnlagh

fjúnlagh

Iseabail Nic a' Phearsain

išbal nychk a fersəñ

Mac a' Ghobhainn

machk ə ghoiñ

Mairead

majrsd

Marsaili

marsəli

Niall

njial

(dvojhĺaska „nj“ zní

podobně jako v „Enya“)

Nic Ille Dhuibh

nychk ilə dhuj

Seonaidh

šony

OBECNÉ POJMY

An Taigh Cèilidh

an taj kejli

Canùdh agus Cuan

kanú agəs kuən

Comhairle nan Eilean Siar

kórle nanēlan Šiər

Comunn Eachdraidh Nis

komən echdri nyš

Dubh

du

Eilean Fraoch

elan frúch

geodha

gjóə

machair

machər

ràc an fheòir

ráchk eňór

Radio nan Gàidheal

rejdyjou nan gél

Ruadh

ruəch

Seanair

šenər

Věnováno Ronu Beardovi

Když nakonec všechna lítost s touhou
ruku v ruce hynou a vše je marnost,
co ztiší nezapomenutou bolest
a dá, že pamětliví zapomenou?

„Jediná naděje“ — Dante Gabriel Rossetti

PROLOG

Slunce zapadlo před chvílí. Dostatečně temno na vraždu ale zatím není.

Východní stranu ostrova halí fialový stín soumraku a do východu měsíce zbývá ještě několik hodin. Veškeré světlo na obloze tvoří jen bledé růžové odrazy od nezvykle klidné hladiny An Loch Dubh, z nichž vystupují obrysy muže a ženy, dvě siluety vybíhající z domu. Už více než hodinu narušuje přítmi pouze světlo z jediného okna v přízemí, jakési mihotání svíčky zápolící v dusivém šeru.

Stále plápolá. Postavy mezitím opouštějí mohutný stín tmavého domu. Ticho noci narušují pouze vzdechy mořského zálivu, který burácí mezi výběžky a přílivem zaplavuje písčnou pláž.

Běží přes vrcholky útesů a nic nedbají na záři slané vody, jež se zpěněná láme o skaliska dobrých devět metrů pod nimi a pohlcuje slova, která jeden na druhého křičí. On k ní pak dlouhými kroky dojde, chytí ji za paži a otočí si ji k sobě. Noc se rozezní jejím pronikavým jekotem. Slova se utopí v noci, ale jejich význam je jednoznačný. Popadne ji i za druhou paži a zatřepe s ní. Ona se mu vytrhne ze sevření a uhodí ho dlaní do tváře. Z jeho náhlého natočení hlavy je patrné, jak silně ho udeřila.

Pak nastane chvíle, krátká odmlka, která může trvat půl vteřiny nebo celý život. Napřáhne ruku, aby jí ránu oplatil. Ona se zapotácí, překvapením nebo rázností úderu, pootočí se na místě, krátce ztratí půdu pod nohama. On k ní hned vyrazí, aby ji zachytil, jeho panika je téměř hmatatelná. Ona ale jeho pažím unikne, nepolapitelná jako vykoupení, a přepadne přes hranu útesu. Protočí se nocí a zmizí pod skálou z černé lewiské ruly. Nejstarší hornina na zemi se stává svědkem vyprchávajícího života, kratičkého zaplanutí zápalky v nekončné temnotě.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Bylo brzy ráno. Výjimečné období teplého, stabilního počasí na ostrov u severozápadního pobřeží nejseverozápadnějšího výběžku evropského kontinentu přilákalo turisty a v obdobném počtu i komáry. V jasném, sluncem zalitém ránu zněly hlasy dětí. Na mokřém písku spočívaly otisky drobných botiček. Šum moře rozetnul varovný výkřik a rodiče obtěžkaní skládacími lehátky, dekami a piknikovým košem spěchali ke břehu. Osamocený zděšený výkřik k nim dolehl jako šíp strachu. Všechno upustili a rozběhli se k vodě, až jim od bosých nohou do všech stran odletoval písek.

Děti postávaly kolem lidského těla, které se mírně pohupovalo na hladině. Rozpuštěné vlasy mladé ženy se rozprostíraly na písku jako vějíř mořských řas. V modrých duhovkách jejích vytřeštěných očí se odrážela blankytná obloha. Krásná tvář, ale s modřinou na levé straně a tržným poraněním, už však vyšisovaným mořskou vodou. Její rozervané, u krku rozpárané tričko odhalovalo jedno ňadro. Byla bosá a bílé kalhotky jí na těle povlávaly ve zkrvavených cárech.

Jedna z holčiček obrátila pobledlý obličej k rodičům a v jejich tmavých očích se už viditelně zračila ztráta nevinnosti. Pisklavým hláskem se zeptala: „Bude v pořádku?“

II

George Gunn si složil sako a opatrně ho umístil na sedadlo řidiče. Zaklapl dveře svého vozu. Bylo teprve krátce před půl desátou, ale ranní slunce už přesto žhnulo. Připnul si policejní Motorolu Airwave k opasku a vyhrnul si rukávy modré košile kousek pod loket.

„Dneska bude zase pěkný pařák, Georgi.“ Detektiv konstábl Louise McNishová se z té představy viditelně těšila.

Gunn zabručel a zpražil ji pohledem přes střechu auta. Osobně mu víc vyhovoval víchr proudící od oceánu a štípání deště na tváři. Ale nejspíš to všechno byla jen otázka zvyku. O dobrých dvacet let mladší McNishová pocházela z pevniny. Ze změkčilého jihu. Občas známého také jako Glasgow. Tamější obyvatelé se při prvním náznaku pořádného lijáku všichni okamžitě běželi schovat. Odvrátil pohled směrem ke břehu.

Z vyštěrkovaného parkoviště nad pláží pozoroval černou skálu odhalenou při odlivu. Vyčnívala z písčné plochy a závoj ze zplihlých mořských řas, který ji lemoval, prozrazoval, do jaké výšky sahal příliv. Jejich slaný, povědomý pach se nesl ve větru. Skoro až na písku parkovala vedle bílého Nissanu X-Trail sanitka; poblikávání jejího modrého majáku se ztrácelo v záři pozdního srpnového slunce. U vody dřepěla žena a skláněla se nad nehybným vyplaveným tělem. Kolem postával policista a dva záchranáři. Smrt se v takové ráno jevila obzvlášť nepatřičně.

Gunn se vydal směrem k pláži a Louise ho následovala. Jeho černé pohorky zanechávaly v měkkém písku hluboké otisky. Policista nově příchozí uvítal přikývnutím a ustoupil stranou. Lékařka k nim vzhledla od mrtvol. Blondaté vlasy měla sepnuté po stranách sponkami. Ostře řezané rysy, bledý, nenalíčený obličej. Vypadala unaveně. „Taková mladá holka,“ řekla.

Gunn dobloudil pohledem k tělu a bolestivě se mu sevrhel žaludek. Tu dívku znal. Ne osobně. Ale její obličej mu připadal velmi povědomý. Výrazná tvář, plné rty, které vídal pootevřené, rozesmáté. Dívčiny dlouhé hedvábné kaštanové vlasy se proplétaly s mořskými řasami. Modré oči k němu vzhlížely s téměř vyčítavým výrazem. Pochopitelně věděl, že to vše jsou jen jeho představy. Provinilost, kterou cítil při každém střetu se smrtí, protože tomu nezabránil. Zavřel oči. Jak že se jmenovala?

„Caitlin Blacková, detektive seržante,“ řekla lékařka, jako by mu četla myšlenky.

Gunn přikývl. Už si vzpomněl. Otevřel oči a zahleděl se na povědomé rysy jejího obličeje. Povšiml si přitom modřiny pod levým okem a tržné rány na pravé tváři. „Jak umřela, Sam?“

Doktorka Samantha Blairová už na ostrově pracovala dobrý jeden rok. Nastoupila na uvolněné místo obvodní lékařky ve Stornoway a přinesla si s sebou nedocenitelné zkušenosti získané za tři roky na pozici asistentky patologa v Aberdeenu. Vyšší síly na Church Street jí tak okamžitě nabídly post forenzní lékařky a žádaly si její expertizu u sebevražd a náhodných úmrtí. Nicméně oběť vraždy teď podle všeho ohledávala úplně poprvé. „Násilnou smrtí,“

odpověděla. „Většinu pohmožděnin, odřenin a ránu na tváři utrpěla až posmrtně.“ Semkla rty. „A možná byla znásilněna. Poměrně drasticky.“ Zatahala za cáry trička, pomalu schnoucího na slunci. „Někdo to z ní skoro serval. Má roztrhané kalhotky. Poranění pochvy.“

„Příčina smrti?“

Sam pokrčila rameny. „To se nedá říct. Možná úder do hlavy. Možná se utopila. Plíce má plné vody, ale to nemusí nic znamenat. O tom, jak přesně zemřela, rozhodne až pitva.“ Následně vstala a protáhla si ztuhlé svaly. „Pořídím stěr z pochvy a uděláme test DNA. Pokud je uvnitř semeno, získáme vodítko k totožnosti člověka, který ji znásilnil a pravděpodobně i zabil.“ Povzdechla si. „Akorát bude pár dní trvat, než nám z laboratoře přijdou výsledky.“

Gunn slyšel jen křik racků poletujících nad hnízdy na útesech, šum moře, které odliv opět vtahoval do Černé zátoky. Na hladině se jako rozsypané klenoty blyštily paprsky slunce a za pevninou se někde v zátoce Loch Roag snášel za potravou terej. Na souběhu Atlantského oceánu a severozápadního okraje evropského kontinentu život plynul dál stejně jako na počátku věků. Pro všechny s výjimkou nebohé mrtvé dívky ležící u jeho nohou.

Uvědomoval si, že to všechno přetrvá, až zemře i on. Navzdory manželčíným prosbám odmítal odejít do důchodu a věřil, že by se tím pouze přiblížil ke konci, se kterým se celý svůj život vehementně zdráhal smířit. Konec, který už bylo čím dál těžší ignorovat. Opět se zadíval na nehybné tělo Caitlin Blackové a pocítil osten provinilosti; přežil tak dlouho, zatímco někdo tak mladý to štěstí neměl. Někdo, kdo toho měl tolik, pro co žít.

Sam si opět dřepa a záhy svým hlasem vytrhla Gunna ze zamyšlení. „Na tohle by ses měl podívat, Georgi.“

Zamrkal a znovu se zkoncentroval. Přikrčil se vedle ní a sledoval, jak pečlivě rozplétá dívčiny vlasy spleené solí. Na slunci se zaleskly konce tenkého zlatého řetízku nevratně uvízlého mezi loknami. Lékařka otočila hlavu mrtvé dívky na bok a odhalila drobný zlatý předmět za levým uchem. Zůstal připevněný k přetrženému řetízku. Gunn se zamračil a zadíval se na něj zblízka.

„Co to je?“

„Nějaký přívěsek.“ Byl kulatý, ze stejného zlata jako řetízek. Tvarem připomínal oko a v jeho středu se skvěl jako duhovka oslnivě modrý drahokam. „Podle mě je to safír.“

Gunn se k ní udiveně obrátil. „Skutečný?“

Pokrčila rameny. „To nedokážu posoudit. Na to se budete muset zeptat klenotníka.“

„Myslíte, že je její?“

„Možná ano.“

Gunn sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl svůj Samsung. Takové jim teď vydávali namísto tradičních policejních černých notesů a označovali je všedním názvem mobilní zařízení. Nicméně na rozdíl od starých zápisníků se s ním daly pořizovat fotografie, nahrávat výpovědi, zapisovat hlášení a vše bezdrátově odesílat. Gunn ho nesnášel. Po chvíli našel a aktivoval fotoaparát. Louise se předklonila a klepla na displej. „Teď přejeď prstem nahoru, Georgi.“

Rozčileně jí zařízení vytrhl z ruky. „Já vím, jak se to používá!“

Na obrazovce zablikal obraz dívky ležící v písku. Pořídil několik snímků a pak s pomocí lékařky, která opět

rozpletla vlasy, pořídil detail přívěsku. Vstal, při tom mu zapraskalo v koleni a bedry mu projela náhlá bolest. „Víš někdo, kde bydlí? Jak se sem dostala?“

Mladý strážník, zjevně čerstvě nasazený po zaškolení, se s horlivou nápomocností ujal slova. „Když jsem dorazil,“ prohlásil, „u toho domu támhle nahoře byla žena.“ Mávl rukou k opačnému konci pláže. „Vypověděla, že v domě na útesu se skoro celou noc svítilo.“ Otočil se a ukázal téměř přímo nad hlavu. Černá skála se tyčila k modré obloze, do výšky zhruba osmi metrů, završená štítem a vikýři bílé natřeného domku s šindelovou střechou.

III

Ve chvíli, kdy s Louise vyšli po silničce na vrchol útesu, už Gunn sotva lapal po dechu a vlekl se několik kroků za svou mladší kolegyní. S vděkem nastavoval tvář chladnému vánku, který k němu proudil od zátoky, osvěžoval mu zrůžovělé tváře a dodával namáhaným plicím tolik potřebný kyslík.

Domek byl větší, než se zdál zdola. Na jedné straně k němu přiléhala přístavba, která zpola zastřešovala dvorek za hlavní budovou. Brána pro vjezd auta byla otevřená, ale branka pro pěší nikoli. Gunn a Louise se tak museli vydat přes přejezdový kovový rošt.

Štěrka, který dvůr předtím pokrýval, se už z větší části ztratil v blátě zapečeném vlivem neobvykle horkého počasí. Dům samotný už zažil lepší časy; bílý nátěr se loupal ze štukové omítky a kolem zadního vchodu se hustě rozrůstal plevel. U přilehlé budovy parkoval omlácený starý zelený Ford Fiesta.

Gunn se zastavil a vůz si nejdřív zpovzdálí vyfotil. Nasa-
dil si latexové rukavice a otevřel dveře na straně řidiče. Po-
tahy i povrchy uvnitř byly zašlé a flekaté a Gunna udeřila do
nosu směsice vzájemně soupeřících pachů — zatuchlina,
vyčpělý parfém a mokrá psí srst. Sehnul se a sebral ze za-
blácené gumové rohože rtěnku. Fuchsiově růžová. Opatrně
ji odložil na ošoupaný potah sedačky a zadíval se dozadu.
Na zadním sedadle se válelo půl tuctu zmačkaných mód-
ních časopisů hojně posetých blátivými otisky psích tlap.
Zavřel dveře, obešel auto na stranu spolujezdce, posadil
se a otevřel přihrádku. Ven se vyřinuly obaly od bonbonů,
prázdné dózy od žvýkaček a další odpadky typické pro život
dospívající dívky. Rozbitá řasenka. Lahvička se zaschlým
světle modrým lakem na nehty. Úplně na dně zůstala za-
padlá uživatelská příručka, rozmočená a otrhaná. Gunn se
v předklonu prohrabal vypadanými předměty a jeho po-
zornost upoutala asi patnácticentimetrová umělohmotná
tyčinka, na jednom konci růžová, na druhém bílá. Vzal ji
do ruky. V okýnku na bílém konci byly patrné dvě rovno-
běžné červené čárky.

Skrz otevřené dveře dovnitř vpadl stín. Louise se k de-
ktivovi naklonila, aby si předmět prohlédla.

Zeptal se jí: „Je to to, co myslím?“

Sehnula se a zvedla z podlahy prázdný papírový obal.
„No,“ prohlásila, „test na covid to není.“

„Ježíšikriste!“ zaklel tiše, bolestně. To zjištění vše kupo-
divu jaksi zhoršilo. Vzchopil se a oba předměty vyfotil a pak
vložit do sáčku na důkazy. Vyklouzl opět ven do horkého
slunce. „Prohledej okolí domu, Louise. A projdi tu cestu
až k útesu. Pokud se tam někde něco povaluje, musíme

to zajistit dřív, než se zvedne vítr.“ Pak se zadíval na zadní stěnu domu. Okna byla natolik špinavá, že přes ně nebylo možné cokoli spatřit. „Já si to prohlédnu zevnitř.“

V domě bylo chladno; tlusté kamenné zdi vzdorovaly hřejivému účinku slunečních paprsků. Byla tam cítit vlhkost, ale i nedávná přítomnost lidí. Cosi těžko definovatelného. Určitý pach. Těl. Potu. A ještě něčeho. Že jde o alkohol, si Gunn uvědomil ve chvíli, kdy vystoupil z přítmní úzké chodby do kuchyně a spatřil rozpitou lahev bílého vína ozářenou paprskem slunce z okna na přední straně domu. Po stranách lahve stály na špinavé lince dvě skleničky. V jedné stále zbývalo půl deci vína a na okraji zůstal fuchsiově růžový otisk rtů.

Linku pokrývaly drobký, a když Gunn sešlápl pedál koše, našel uvnitř mezi zmuchlanými papírovými pytlíky a ubrousky rozjedený sendvič a dvě prázdné lahve od vína.

Došel k oknu a s tváří zastíněnou dlaní před sluncem vykukl ven. Odtud byla mrtvola dole a zasahující lidé kolem ní neviditelní. Dohlédl však na protější stranu zátoky, kde se na kapotě jeho auta blyštlo slunce a před domem na kopci nějaká žena věšela prádlo. Zadíval se na strop a povšiml si, že se v kuchyni stále svítí, ačkoli ve sluneční záři proudící zvenčí to bylo jen stěží patrné. Z domu na druhé straně by však v noci světlo bylo vidět rozhodně; usoudil proto, že žena, jež právě věšela prádlo, byla pravděpodobně ta, kterou předtím vyslechla jeho podřízená.

Z kuchyně přešel zpátky do chodby a pak dveřmi do malého obývacího pokoje se zašlou retro tapetou ze sedmdesátých let, nahnědlou od mnoha let topení rašelinou.

Její připečený zápach v ovzduší přetrvával, byť s ní v krbu nejspíš nikdo už dlouho nezatopil.

Nahoře se po stranách od odpočívadla nacházely dva pokoje oddělené menší koupelnou. V místnosti nalevo stála robustní stará postel zakrytá roztřepeným bavlněným přehozem, tmavě modrým, skoro černým, připomínajícím oděv truchlící vdovy. Oproti tomu postel v druhé ložnici zůstala bezostyšně holá. Shozené peřiny nenápadně prozrazovaly, jak zběsilá, nespoutaná činnost na nich proběhla. Měkké polštáře byly promáčknuté. V místnosti setrval odér sexu. Na ložním prádle byly mokré skvrny a po bílém povlečení byly rozesté důkazy v podobě dlouhých kaštanově hnědých vlasů.

Gunnovu pozornost upoutal jakýsi předmět vyčuhující zpod postele. Dřepl si a zjistil, že jde o odhozený výpis z kreditní karty. Opět vstal a přešel k vikýři. Naklonil hlavu a zadíval se na cestu, po které se od výběžku vracela Louise. Vytáhl z opasku telefon a vytočil její číslo.

Pár minut nato už slyšel, jak vchází do domu. Houkl na ni, aby se vydala za ním nahoru. Vstoupila do ložnice a zadívala se rovnou na postel. Otočila se ke Gunnovi. „Budeme muset sejmut otisky prstů a odebrat vzorky na testy DNA,“ řekl. „A všechno tady vyfotit. Tímhle počínaje...“ Opět si dřepl a rovnou vyfotil potvrzení o platbě kreditní kartou. Pak ho vzal do prstů v latexových rukavicích a prohlédl si ho zblízka.

„Co to je?“ zeptala se Louise.

Gunn předmět upustil do sáčku na důkazy. „Účtenka ze samoobsluhy ve Stornoway. Nejspíš za tu nedopitou lahev vína, co stojí dole v kuchyni.“

Gunn nechal Louise čekat na pláži. Sledovala, jak forenzní technici zazipovávají Caitlin Blackovou do pytle na mrtvoly. Otisk jejího těla v písku mezitím smylo moře. Veškeré důkazy, že kdy žila, brzy navždy zaniknou, stejně jako její život.

Než detektiv dorazil po kamenité pěšině od silnice k domku na opačné straně zátoky, byl už celý zapocený, zastavoval se a otíral si čelo kapesníkem. Žena pořád stála u prádlní šňůry. Čekala tam snad celou dobu? Povšiml si, že sklízí usušené prádlo. Prostěradla, košile, ponožky. Všechno naházené v hnědém umělohmotném koši. Dokázal si představit, že to vše za poslední hodinu pověsila a sundala už desetkrát. Zřejmě aby si vytvořila viditelnou záminku setrvávat na zahradě a nepřetržitě sledovat, co se děje na pláži.

Když k ní přistoupil, tvářila se provinile.

Gunn pozdravil: „Dobré ráno, paní... ehm...?“

„Caimbeulová,“ prohlásila a otřela si dlaně o zástěru. Odhadem jí bylo něco mezi padesáti a šedesáti lety. Její hladká tvář se leskla a vlasy měla svázané do úhledného drdůlku.

Gunn kývl směrem k pláži. „Hezký výhled.“

Žena se na něj zamračila. „To ano.“

„Dneska perete jednu várku za druhou, že, paní Caimbeulová?“

„Jen si dopřávám božího sluníčka. Nebesa ví, že ho tady moc neužijeme.“

Gunn se neradostně pousmál. „To tedy ne.“ Potom vyndal svůj průkaz. „Detektiv seržant George Gunn,“ řekl a ukázal ho ženě. „Tak to jste nejspíš viděla všechno, co se tam dole dneska odehrálo.“

„Je to tak. Přišli ode mě zavolat policii.“

„Kdo?“

„Ti lidi, co ji našli. Turisti. Samozřejmě Angličani. Ještě mají ve škole prázdniny.“ Zavrtěla hlavou. „Dole není mobilní signál.“ A pak si povzddechla. „Děti byly v hrozném stavu. Nějaká mladá policistka je odvezla zpátky do Stonoway. Aby je vyslechli.“

Gunn přikývl. „To vy jste uvedla, že se v tom domě naproti celou noc svítilo?“

„Přesně tak.“

„Komu ten dům patří?“

„To já netuším. Dřív ho vlastnil jeden postarší Angličan. Jezdával sem na Velikonoce a vždycky na pár týdnů v létě. Loni ale umřel, takže...“

Gunn čekal, až žena větu dopoví, ale když se k tomu neměla, pobídl ji. „Takže...?“

„Anna Macphersonová z Breacleitu mu dřív uklízela. Vždycky těsně před tím, než přijel, a pak když odjel. Takže má nejspíš pořád klíč.“ Založila si paže pod bujnými řadry a zatvářila se vševědoucně. „Nepochybuju, že si ho opatřili od ní.“

„Kdo?“

„Caitlin Blacková a její mládenec. Stýkají se tam celé léto. Určitě si mysleli, že se to nikdo nedozví.“ Opovržlivě frkla přes semknuté rty. „Pane Gunne, tady před ostatními nic neutajíte.“

„Před vámi určitě ne.“

Možná se chystala dát najevo, že ji tím urazil, ale Gunn jí nedal možnost vyslovit se. Vytáhl z kapsy telefon. „Je tohle Caitlin?“ zeptal se a otevřel fotografii mrtvé dívky.

Prohlédla si ji a vytřeštila oči. Zakryla si rukou ústa.
„Tam dole, to je ona?“

Gunn přikývl.

„Proboha! Chudák holka.“

„Myslíte Caitlin Blackovou?“ Chtěl mít stoprocentní jistotu.

Paní Caimbeulová oněměle přikývla. Zdálo se, že stěží popadá dech. „Ona je... ona je mrtvá?“

„Bohužel.“

Gunn rozpačitě sledoval, jak ženě vyhrkly slzy. „Chudák její máma, ta se z toho úplně zhroutí.“

„Vy znáte její rodinu?“

„Tady na Velké Berneře už nás moc nezbylo, seržante. Každý zná každého.“

Schoval svůj Samsung zpátky do zadní kapsy. „Předpokládám, že nevíte, kdo byl ten její mládenec, že?“

Skrz její slzy se prodralo rozhořčení. „Jistě že vím. Viděla jsem ho mockrát na rodičovských schůzkách v Nicolsonu.“

Gunn nedokázal skrýt překvapení. „Je to učitel?“

„Ano. A na tu holku je až moc starý.“ Zadívala se uslzenýma očima na pláž. „Chudák děvče.“

IV

Hezké počasí přetrvávalo, stejně urputně jako letní déšť, který se k ostrovu obvykle přihnal s větrem od Atlantiku s příchodem podzimu. Gunn celou dlouhou jízdu po západním pobřeží k Ness neřekl ani slovo. Sluneční paprsky nevnímal. Seděl na sedadle spolujezdce obalený hlubokou sklíčeností. Řízení přenechal Louise rád, protože věděl, že sám by se nedokázal soustředit.

Po většinu čtyřicetiminutové cesty přes močál nepřítomně hleděl skrz čelní sklo na severovýchod a na široou monotónní plochu. Vřesoviště už byla rozkvetlá a jako fialový oceán prozařovala neobydlené vnitrozemí ostrova. V jiných ročních obdobích se ve vlhčinách skvěly modré kvítky pomněnek a ve škarpách podél silnic rostly žluté blatouchy.

Vesnice lemovaly cestu na sever jako korálky na náhrdelníku a odolávaly zuřivým zimním bouřím letícím dobrých pět tisíc kilometrů přes oceán a dorážejícím na pobřeží, nezdolné stejně jako místní obyvatelstvo. Vedle hrstky zakrslých keřů tam nerostlo nic, co by nabízelo jakoukoli ochranu. Stromy byly v krajině zakotvené ještě nejistěji než lidé. Půdě, která se na západní straně silnice rozléhala až ke břehu, se říkalo černá zem; úrodný machair, kvůli němuž se na ostrovech lidé usadili už v dávných dobách.

Každá osada si založila vlastní církev, různé denominace jednoho náboženství, snad aby dali najevo, jak se lidské plémě nikdy nedokáže na ničem dohodnout. Skotská církev. Svobodná skotská církev. Navazující svobodná skotská církev. Svobodná presbyteriánská skotská církev. Gunn to už dávno přestal počítat. To všechno, co jako policista viděl, ho o veškerou víru připravilo.

Minuli impozantní kostel Svobodné církve u Crossu se zvonící bez zvonu a rychle vyrazili do kopce za ním. Pár minut nato začali mírně klesat k přístavu Ness. Na rozcestí u Crobost Stores Louise zabočila doprava a vyjeli přímo do vesnice Crobost na vrcholku kopce. Pod nimi se dlouhý zlatavý písečný oblouk táhl až k přístavu.

Slunce se rozlévalo po zátocce a bylo oslnivě jasné. Gunn si nasadil sluneční brýle, jednak aby si ochránil oči, jednak aby se za nimi skryl.

Po jejich pravici vedla odbočka přes přejezdovou mříž ke kostelu v Crobostu, odkud se otevíral krásný výhled na sever ostrova a maják u Buttů. Rozlehlé parkoviště prozrazovalo, že církev má v místní komunitě přetrvávající význam. Fara nad ním se hrdě tyčila k blankytně modré obloze. Kdysi bývala domovem Donalda Murraye, muže, který pro záchranu jednoho života zabíjel a následkem toho o svůj vlastní přišel.

Gunn kvůli tomu v myšlenkách zabloudil k Finu Macleodovi.

Od okamžiku, kdy poprvé přijel s Finem do Ness, aby mu ukázal místo vraždy Angela Macritchieho, hned tam dole v boudě na pramice, už uplynulo mnoho let. A skoro stejně dlouhá doba také uplynula od chvíle, kdy ho viděl naposledy. Od chvíle, kdy Fin opustil ostrov po zastřelení Donalda Murraye před kostelem ve Stornoway. Fina měl rád hned od prvního setkání. Jistě, byl utrápený, ale měl zlaté srdce. Zasloužil si lepší věci než vše, co mu osud postavil do cesty v minulosti. A lepší věci než ty, které ho v nejbližší budoucnosti čekaly, jak Gunn tušil. Zavřel oči a v hloubi duše pocítil zoufalství.

„To je ono?“ pronikl Lousin hlas do temnoty. Otevřel oči.

„Ano.“

Odbočila na šterkový plácek nad domkem s oblázkovou fasádou z padesátých let, který stál pod silnicí, natočený okny přímo k zálivu.

„Mám tam jít s vámi?“

Přikývl a oba vystoupili z auta do mírného vánku proudícího z vřesoviště na jihu. Gunn se zastavil, chvíli se sbíral a zhluboka se nadechl.

Louise ho následovala po pěšině ke dveřím. Gunn na ně třikrát zabouchal a pak poodstoupil. Sundal si sluneční brýle a vložil je do náprsní kapsy. Měl pocit, že má nesnesitelně utaženou kravatu.

Trvalo celou věčnost, než se dveře otevřely. Pak se v nich objevila bosá mladá žena v tričku a teplácích. Donnu viděl Gunn naposledy před spoustou let. Věděl, že už jí musí být kolem pětadvaceti let, možná víc, ačkoli pořád působila dojmem dvanáctileté dívky. Drobná. Štíhlá. Křehká. Pohled na ni ho šokoval. Bledá pokožka, skoro průsvitně modrá. Pod očima měla tmavé kruhy. Její po ramena dlouhé vlasy byly mastné, těžko popsatelné, co se barvy týkalo, a měla je zastrčené za ušima. V jejím temném pohledu se zračil strach.

Gunn se přemohl a někde v sobě našel sílu promluvit. „Ahoj, Donno.“ Samotnému mu to znělo neuvěřitelně. Odměl se. „Je doma Fionnlagh?“

DRUHÁ KAPITOLA

Hukot klimatizace vzdáleně doprovázel jeho rozčarování. Neustálý, byť téměř neznatelný vjem. Zachytitelný vědomím jen při nastavování teploty místnosti bez oken.

Fin několikrát zamrkal, aby probral unavená víčka a pročistil si zrak, a pak se opět zasoustředil na prostřední ze tří sedmadvacetipalcových monitorů na stole. Na noze pocítil horko proudící z počítačové bedny, a tak si odsunul židli trochu víc doprava. Jak počítač, tak obrazovky vydávaly charakteristické bzučení, nelibý souzvuk v disharmonii s klimatizací. Už to vše vůbec nevnímal. Sluchovou přecitlivělost potlačilo vizuální trauma.

Na případu pracoval už několik týdnů, vyšetřovatelé ho zahrnovali nekonečnou zásobou notebooků, externích úložišť a USB disků. Zoufalí muži dělali, co mohli, aby vymazali obrázky stažené z dark webu. A Fin měl za úkol je obnovit. Zajistit důkazy proti rozsáhlé skupině osob sdílejících věci, které by kdokoli jiný považoval za nemyslitelné.

Usilovně se snažil co nejúhledněji uspořádat kabely všech disků a příslušenství na stole, ale změť přesto stále připomínala zbytky v italské restauraci na konci směny. Kliknutím spustil obnovovací software, rozvalil se na židli

a sledoval výsledky jeho výpočetní síly. Obrazovka se zaplnila složkami a podsložkami, až nakonec připomínala šachovnici dříve smazaných dat. Procesor pod stolem vrčel a chrastil a on čekal a čekal, dokud nebude dílo dokonáno.

Trvalo mu několik minut, než se přiměl vybrat první várku obnovených souborů a vložit je do zobrazovacího programu. Ten rychle za sebou pootvíral desítky jpeg souborů na pravém monitoru. V podstatě už neexistovalo nic, co by ho překvapilo, ale stejně se mu ze snímků dělalo nevolno. Každý nový obrázek byl jako pěst do břicha.

Zvedl ruce a ve světle monitorů si povšiml, že se třesou. Dýchal zrychleně a mělce. Na okamžik zvážil, jestli není nemocný. Vedle stolu stál plastový kbelík. Nebylo by to poprvé, co by ho použil. Přinutil se zhluboka dýchat a vybavil se mu popis pracovní role, když odpovídal na inzerát.

Úspěšný uchazeč bude prostřednictvím důkladného digitálního forenzního vyšetřování řídit po technické stránce počítačová vyšetřování, a to shromažďováním, získáváním, interpretací a předkládáním důkazů způsobem přijatelným pro soud. Práce samotná bude zahrnovat prohlížení znepokojivých a rozrušujících snímků a její vykonavatel bude povinen každých šest měsíců absolvovat řadu sezení s psychologem a v případě potřeby využije pracovnělékařské služby.

V inzerátu paradoxně také slibovali, že veškeré náklady na sezení uhradí policie. Jako by to snad mohlo následky prodělané zkušenosti jakkoli zmírnit.

Fin věděl, že ať navštíví policejního psychologa, kolikrát chce, nikdy mu z hlavy nevymaže výjevy, které se ostatní tak pracně snažili skrýt. Jejich hanba se stala jeho noční můrou.

Jako policista viděl věci, kvůli kterým se po nocích neutešitelně třásl na podlaze. Věci, které nešlo zapomenout. Možná si ve své naivitě ani neuvědomil, že jako civilista sloužící v počítačové forenzní laboratoři uvidí něco ještě horšího. Věci, o nichž nemohl mluvit ani se o ně podělit s kýmkoli, kdo se nepodílel na vyšetřování. Obrátil se sám proti sobě a držel v sobě výbušný koktejl emocí, které nemohl potlačovat navždy.

Další schůzka s psychologem ho čekala až za dva týdny, ale z nějakého důvodu pochyboval, že se jí dožije.

S náhlým odhodláním uspal počítač, odjel s židlí, vstal a vzal si z opěradla bundu. Otevřel dveře, vyšel na chodbu s okny podél celé jedné stěny a překvapilo ho, že je venku stále světlo. V kobce, jak svému pracovišti přezdíval, nešlo rozpoznat aktuální denní dobu. Nicméně už bylo docela dost po osmé, a on tak přijde pozdě domů. Těšit ho mohlo pouze vědomí, že během jízdy na východ po jižní straně města od Govanu do Shawlands nebudou žádné zácpy.

Večerní ovzduší bylo vlhké a stále teplé, přestože tmavé mraky na nebi hrozily deštěm. Fin vítal, že může chvíli dýchat nepřefiltrovaný vzduch. Vyzvedl svou Hondu na parkovišti a vyjel na Helen Street. Před McDonald's na rohu se tvořila fronta aut, zatímco on mířil na jih směrem k M8 a West Paisley Road, Pollok Country Parku, kolem Crossmyloofu a nakonec na Moss-Side Road.

U Shawlands Academy, dvoupatrové budovy z červeného pískovce, zpomalil a pocítil bolestivý stesk. Jeho syn Fionnlagh po absolvování univerzity na akademii učil téměř pět let. Bydleli dřív s Donnou a malou Eilidh jen deset minut od Fina a Marsaili, a ti tak mohli syna a vnučku vidat skoro každý týden.

Fin měl poprvé v životě pocit, že patří ke skutečné rodině. On a Marsaili hlídali Eilidh často. Občas všichni vyrazili na nedělní oběd. Vánoce a Nový rok trávili společně u někoho doma a sledovat, jak Eilidh rozbaluje dárky, mu dělalo obrovskou radost. Její neskrývané nadšení z čehokoli, co pod balicím papírem našla. Tak obrovský kontrast oproti jeho vlastnímu dětství, Vánocům u tety, kdy se choulil před ohništěm s hořící rašelinou, jednu stranu těla měl horkou, druhou zmrzlou, a teta mezitím sledovala bezduché televizní seriály a popíjela svou oblíbenou sherry. Pokud si náhodou vzpomněla a dárek mu koupila, nikdy od ní tak jako tak nedostal nic, co napsal do dopisu Santovi.

Artaira oproti tomu pečující rodiče dárky zasypávali, a další dárky tak často nacházel i v punčoše pod stromčkem. A s velkým potěšením je pak ukazoval Finovi, když se sešli mezi Vánoci a Novým rokem.

Proto Fin nakonec rok co rok toužil jen po tom, aby svátky co nejdřív skončily a on se mohl vrátit do školy.

Zastavil na křižovatce před semaforem a netrpělivě Źukal palci do volantu. Zpráva, že Fionnlagh dostal místo učitele přírodovědy v Nicolsonově ústavu ve Stornoway, přišla jako blesk z čistého nebe. Řekl jim, že Donna se touží vrátit na ostrov, čímž přehodil odpovědnost na ni,

přestože Fin i Marsaili dobře věděli, že domů se chce vrátit Fionnlagh.

A bylo hotovo. Do tří měsíců byli pryč. Byt prodali, nábytek naložili do dodávky a poslali do Ness, kde se mladý pár hodlal nastěhovat do domku, který dřív sdíleli Artair a Marsaili. Domek Macinnesových, kde Fionnlagh vyrůstal, dokud nezjistil, že není Artairův syn. Fin soudil, že to jeho domov přece jen je. On sám se do něj ale vracet rozhodně nepotřeboval. Mezi duchy z jeho dětství stále přetrvávalo příliš mnoho špatných vzpomínek, přebývaly v samotném zdivu domu. Fin by nedokázal překročit jeho práh, aniž by měl pocit, že cítí dýmku Artairova táty. Nasládlý nizozemský tabák *halfzware*, jehož vůně uvnitř přetrvala dlouho po jeho smrti.

Eilidh už bylo dvanáct, a Fin s Marsaili tak přišli o léta dospívání, která už nikdy nezažijí. Volala jim pravidelně přes Skype nebo Messenger, ale to nebylo totéž. Marsaili začala truchlit, skoro jako by ztratila dceru.

Odjezd „děcek“, jak jim říkali, zanechal v jejich životě díru, odhalil, spolu s tím, jak se blížili ke střednímu věku, prapodivný pocit selhání. Šzíravou nespokojenost s životem. A také jednoho s druhým.

A tak se Fin ponořil do práce, která z něj vysávala veškerou chuť do života, a Marsaili zůstala doma a hýčkala si své rozčarování. Následně začala pracovat jako servírka v Ubiquitous Chip o pátečních a sobotních večerech, což byly jediné večery, které ti dva mohli nerušeně trávit spolu.

Fin našel místo, zaparkoval Hondu na úpatí Bellwood Street a strhaně vyšel nahoru k číslu čtyřicet tři. Než dorazil

do druhého patra, nohy měl jako z olova a v duchu si nepřál nic jiného než otočit se, vyrazit ven a najít si hospodu, kde ho nikdo nezná. Posadit se do tichého kouta a zpít se do němoty.

Ani nestihl vložit klíč do zámku, když se rozletěly dveře. Stála v nich Marsaili a hleděla na něj jako pominutá. Vypadala příšerně. Rudé oči. Ubrečené tváře.

Pohled na ni mu vyrazil dech. „Proboha, Marsaili, co se děje?“

Pokusila se zhluboka nadechnout a promluvit a přitom se jí rozechvěl spodní ret. Nakonec se její hlas vynořil, přerušovaný vzlykáním z hlubin hrudi. „Fionnlagh...“

Fin cítil, že se mu boří svět pod nohama. „Co je s ním?“

„Byl... zatkli ho.“

Nedávalo to smysl. „Proboha za co?“

„Za vraždu.“

TŘETÍ KAPITOLA

I

Když Fin a Marsaili vyjžděli na sever po Helen Street, bylo zamračené, bezútěšné ráno. Počasí věrně odráželo jejich rozpoložení. Moc toho nenaspali. Fin tušil, že vůbec nespál, ale tím, že Marsaili nezamhouřila oči ani na minutu, si byl jistý. V pět ráno už vařil kávu, protože nedokázal dál ležet v posteli, a usazený na židli hleděl na dvorek, dokud chabé světlo úsvitu nerozkvetlo do šedivého světla deprese.

Po hodinách předešlého dne strávených telefonáty cítili určitou naději. Policie Fionnlagha nezatkla. Dobrovolně se dostavil na policejní stanici ve Stornoway k výslechu. Došlo však k vraždě mladé dívky a policie se domnívá, že Fionnlagh je s její smrtí nějak spojený.

Na internetu si zarezervovali nejbližší volný let na ostrov. Zavazadla sbalili přes noc a naložili je na zadní sedadlo Hondy. Marsaili ho prosila, aby svému šéfovi v Govanu zavolal, ale Fin cítil, že si s ním musí promluvit osobně.

McDonald's byl po ránu plný snídaňových strážníků. Fastfood běžel nonstop a policisté sloužící na noční směně ho měli zvlášť v oblibě. O něco dál se shromažďovala vozidla v předzahrádkách industriálních přístřešků z červených

cihel a s vlnitými azbestovými střechami, a jakmile Fin za-
bočil na policejní parkoviště, z oblohy na čelní sklo spadly
první kapky deště.

„Zůstaň tady,“ řekl Fin a bez čekání na odpověď vystoupil
a rychle se vydal k třípatrovému policejnímu ředitelství.

Vystoupal po schodech do druhého patra a pokračoval
východní chodbou. Matně povědomé tváře mu tu a tam
kývaly na pozdrav. Nikdy se na stanici necítil jako doma
a dnes ji vnímal jako cizí, dokonce nepřátelské prostředí.

Kancelář koordinátora oddělení forenzního vyšetřování
kybernetické kriminality se nacházela na opačném konci
budovy. Dveře byly pootevřené. Fin zaklepal a vešel dovnitř.
Ronnie Young k němu překvapeně zvedl hlavu od stolu.
Nečekal, že Fina uvidí dřív než za pár hodin.

„Fine,“ prohlásil, jako by snad Fin zapomněl vlastní
jméno.

Young nebyl, jak by mohlo naznačovat jeho jméno, v ra-
ném rozpuku mládí. Byl to šedivý padesátník v šedivém
obleku, který úplně oplešatěl už před třicítkou. Prach času
se na něm usadil spolu se smířením, že život už nikdy ne-
naplní své dřívější přísliby.

„Jste tu trochu brzy.“ Jeho zvyk konstatovat zjevné věci
patřil k oblíbeným tématům hovorů mezi členy týmu.

„Potřeboval bych volno, pane.“

Young se zamračil a prohrabával se papíry na stole, jako
by snad skrývaly odpověď. „Tento rok už máte dovolenou
vyčerpanou, Fine.“

„Jde o výjimečné okolnosti, pane Youngu.“

Young vzhlédl a jeho lhostejnost nahradil záblesk zá-
jmu. „A o co tedy jde?“